

הדסה (הלינה) לַמֶּפֶל

**אלחוטאית
שנפלה בקרב
על עצמאות
המדינה**

אבני מורשת

תחקיר וכתיבה
ד"ר שרה פולק

בטקס שהתקיים ב־21 בדצמבר 2022, העניק הרמטכ"ל **אביב כוכבי** תעודת הערכה למשפחתה של **הדסה (הלינה) למפל**, אלחוטאית לוחמת שנהרגה במלחמת העצמאות, כשהיא בת 19 ושלושה חודשים. הדסה, נערה עדינה ומופנמת, ציירת ובעלת השכלה מוסיקלית, עלתה לארץ לבדה במסגרת "עליית הנוער".

היא נהרגה בקרב בלטרון כשבועיים לאחר הכרזת המדינה ותעודת ההערכה ניתנה כהוקרה לגבורתה ולפועלה הייחודית במלחמת העצמאות. היא הייתה אחת מתוך צעירות וצעירים רבים שעלו לארץ לאחר השואה ועשו הכול כדי להשתלב ולסייע בתקומתה של המדינה.

אנו, מתנדבי עמותת אבני מורשת, מוקירים ומודים לכל הלוחמות בעבר ובהווה, ומקדישים מצגת זו לזכרן של התצפיתניות שנפלו במלחמת חרבות ברזל ב־7 באוקטובר 2023.

הדסה למפל עיבוד תצלום: תמר הירדני

משמאל: תעודת הערכה מהרמטכ"ל

מתוך היומן של הדסה

מה היה היום לפני חמש שנים? הייתי צעירה בחמש שנים, עוד לא מלאו לי עשר. ירד שלג. הרחובות היו שקטים מאד, ופעם כפעם נשמעו צלילי הפעמונים העדינים של מזחלות חולפות. על המדרכות חרק השלג תחת הנעליים. כוכבי השלג נופלים ונופלים וכולי כבר משולגת. כמה נעים. ניקולאוס הקדוש מחזר על הפתחים. עצי אשוח, שלג מלאכותי. אני חוזרת הביתה, הדלת נפתחת ואמא שואלת היכן הייתי. אני אוכלת ארוחת ערב עם אבא, אמא ואחותי. כל כך נעים שיש לך משפחה, שיש לך לאן לבוא. אבא נוטל ספר וקורא. אמא תופרת. אחותי סטלה לומדת.

עיירת הולדתה של הדסה

מאתר העמותה להנצחת חללי חיל הקשר והתקשוב

הדסה, בתם השנייה של **רוזה ומשה**, נולדה בנובי סונץ' (צאנז) שבפולין ב־12 בפברואר 1929. להדסה הייתה אחות אחת גדולה בשם **סטלה**. משפחתה הייתה אמידה, תרבותית ורחוקה מהמסורת היהודית. סטלה תיארה את הילדות המאושרת שהייתה להן ואת החיבה הגדולה של הדסה לפארק הסמוך לביתם בו נהגה לאסוף עלים בסתיו. הדסה הספיקה ללמוד ארבע שנות לימוד בבית ספר פולני עד שפרצה מלחמת העולם השנייה.

הבריחה מאימת הגרמנים

עם פרוץ המלחמה, בקיץ 1939, ברחו המשפחה ללבוב (שעברה להיות תחת שלטון ברית המועצות) ומשם נדדה להרי הקרפטים. כעבור חצי שנה החל הנקוו"ד (המשרד הממשלתי והגוף המרכזי לענייני ביטחון ושיטור של ברית המועצות) לאסור ולהגלות אזרחים פולנים לעומקה של סיביר. משפחת למפל נשלחה מזרחה בקרונות רכבת לבהמות, אל מחוז טומסק ומשם הועברה אחרי חודש וחצי אל הרי אורל, לעבודות שירות ביערות.

שם חייתה המשפחה בתנאים פיזיים קשים. שתי הבנות עמדו יום יום בתורים הארוכים לחלוקת האוכל. כמות המזון המועטה, הכפור והעבודה הקשה פגעו בהורים, שנחלשו גופנית. מאחר והתקשו לטפל בהדסה בת ה־10, החליטו ההורים לשלוח אותה לבית יתומים במהלך היום, כדי ששם תקבל תנאי מחיה טובים יותר. שם שיערה נגזז, ועד שעזבה את המקום לא הותר לה לגדלו.

אנדרטה לזכר יהודי נובי סונץ' שנספו בשואה,
בבית העלמין קריית שאול

מקור: דוד שי

מתוך היומן של הדסה:

"הגענו לאוזבקיסטן הלוהטת. תחילה היה לנו שם רע מאד. מאוחר יותר קיבל אבא עבודה במשרד לפליטים פולניים ואיכשהו גלגלנו את חיינו בעוני. ארבע מאות גרם לחם נקודות ואבא - חמש מאות. זה לא עזר הרבה, הרעב המשיך בשלו. ואחר כך החורף הנורא, היוקר, ובחדר כפור ומחסור ואב חולה והנה חלו אמי ואחותי ואני נאלצתי ללכת לבית יתומים".

**רחוב בגטו
בנובי סונץ',
1941**

ערב מלחמת העולם השנייה חיו בנובי סונץ' כ־10,500 יהודים, כשליש מתושביה. הגרמנים כבשו את נובי סונץ' בספטמבר 1939, והחלו ברדיפות ובהשמדת היהודים בעיר. ב־1941 הוקם גטו בעיר. בין 25 ל־28 באוגוסט 1942 בוצעה סלקציה ביהודי הגטו, וכמעט כולם גורשו למחנה ההשמדה בלז'ץ.

בזמן הגירושים נרצחו עשרות יהודים בירי. מקהילת נובי סונץ' שרדו את השואה כ־30 יהודים.

באוגוסט 1942 החליט אביה לצרף את הדסה אל קבוצת יתומים יהודים שנשלחו אל טהרן, בתקווה שכך תנצל. הדסה לא רצתה לנסוע והזיכרון האחרון של אחותה סטלה הוא של ילדה יחפה עם שיער קצוץ ועם תרמיל קטן עשוי מיריעות בד, נעלמת בקצה סמטה.

בטהרן, הקימו שליחי הסוכנות היהודית את בית היתומים 'בית הילד היהודי', שנוהל בתנאי מחסור חמורים. בינואר 1943, לאחר שהושגו רישיונות עלייה משלטונות המנדט ואונייה מן הרשויות הבריטיות שבאיראן, הפליגו כ־860 ילדים ביחד עם מלוויהם לקרצ'י שבהודו (היום בפקיסטן), משם לסואץ וב־18 בפברואר 1943 הגיעו ברכבת לארץ, למחנה מעפילים בעתלית. בין הילדים היו 719 בלי הורים, והשאר עם הורה אחד או שניים.

בהיותה בלב ים נספה אביה **משה** בסמרקנד שבאוזבקיסטן, בעבודות כפייה, בקור ובמחלות. במהלך המסע החלה הדסה לכתוב יומן, אותו כתבה לסירוגין במשך כחמש שנים.

עלייה לארץ – "ילדי טהרן"

מתוך היומן:

בוקר בהיר אחד ראינו אותה עוגנת בנמל. דונרה שמה, ובה, באונייה הזאת, נתפסתי לרעיון הטוב לכתוב יומן.... כן שכחתי לומר לך שמרוב געגועים על יקיריי התחלתי לצייר את פניהם. כשאני נופלת ברוחי אני מציירת.

הדסה עם ילדי טהרן בקרצ'י,
ינואר 1943
עיבוד תמונה: תמר ירדני

מפת המסע של ילדי טהרן בשנים
1939 – 1943
מקור: הארכיון הציוני המרכזי (PHG\1413963)

הגעה לארץ – בית ספר חקלאי עיינות

הגעתם של ילדי טהרן עוררה התרגשות רבה בקרב היישוב היהודי בארץ ישראל ורבים חיכו להם בתחנות שבהן חלפה הרכבת. בהגיעם לעתלית, תלמידי בית ספר המתינו לילדי טהרן עם דגלים ועם כרזות. כשהרכבת נעצרה בעתלית, הקהל הנרגש פצח בשירה.

ממחנה המעפילים בעתלית נשלחה הדסה, יחד עם נערות אחרות, לבית הספר החקלאי לנערות בעיינות. בעיינות חיכו החניכות וצוות המורים בהתרגשות רבה.

מספרת עדה פישמן־מימון (ממקימות משק פועלות בעיינות):

בגשם שוטף מן הבוקר עד הערב עמדו כולם ליד השער וציפו. קודם לכן פינו את דירתן, בית הנוער, הטוב בבתי עיינות ועברו לשני חדרים גדולים לגור בצפיפות רבה, ואת הבית מסרו לילדי טהראן.

במשך שני החודשים שילדי טהראן שהו בעיינות לא חדלו לטפל בהם באהבה ובמסירות. ילדי טהרן היו מלאי חשדות. הם חששו כי סופה של קבלת פנים חמימה זאת – שיישלחו לעבודת פרך. הם החזיקו במשך כמה שבועות את רכושם הדל בשקיק קטן למראשותיהם, מחשש שמא ישלחו בני המקום את ידם בו.

למטה: ילדי טהרן מגיעים לתחנת הרכבת ברחובות, מבט מבחוץ,

1943 מקור: אוסף קרן היסוד (NKH\483416)

מיומנה של הדסה:

היום הגענו, אחרי ייסורים וקשיים רבים, אל מחנה המעבר שלנו בעיינות. קיבלו אותנו באופן יוצא מן הכלל. אני בחדר עם שש בנות, הכול כל כך יפה ונפלא, רק מחשבה אחת מדכאה אותי: אין לי פה איש הקרוב ללבי. ... גם ללמוד לא אוכל, שום דבר לא אוכל. לא כלום. איבדתי את שנות הילדות חסרות הדאגה ואף כי אני רק בת 14, יהיה עליי לפרנס את עצמי. כזה הוא כבר גורלי.

המבנה המרכזי
בעיינות, תוכנן
על ידי ריכארד
קאופמן

מקור: אוסף קרן היסוד
(NKH\428438)

ילדי טהרן ובנות
ארצישראליות,
עיינות

מקור: אוסף חוה בלינקוב

לימודים בגבעת ברנר

לאחר שהות קצרה נשלחו לקיבוץ גבעת ברנר, שם עבדה הדסה ולמדה עם שאר בני גילה. על יומה הראשון בקיבוץ כתבה ביומנה: **"היום קיבלתי שמיכה. הלילה, אחרי ארבע שנים, אוכל להתכסות בשמיכה משלי."**

שמה שונה מהלינה להדסה, כיוון שהיא הגיעה לשם סמוך לפורים. היא לא אהבה את השינוי וכתבה ביומנה: **"מה אתה אומר על חילוף זה של שמי?... רק הדסה, אבל בעיניי זה בכלל לא מוצא חן. אני רוצה להוסיף להיות הלנקה."**

היא נקלטה בקיבוץ גבעת ברנר, ומאותו יום גידלה את שיערה לצמות שחורות ועבות. היא החלה ללמוד בכיתה ז' למרות גילה הבוגר, כיוון שהיה עליה להשלים פערים לימודיים, נהנתה משיעורי המוסיקה וזכתה ללמוד עם הצייר והמחנך **אריה חצור**, בן הקיבוץ שטיפח את כישרון הציור שלה ועודד אותה ברגעיה הקשים.

ציורים מפרי עטה

מקור: העמותה להנצחת חללי חיל
הקשר והתקשוב

בגיל 15 היה לה רומן עם **נתן מיר** מקבוצת שילר, שלימים יונצח על ידי ד"ר גלי מיר־תיבון בספר "הדס בקצה הלילה".

במשך שנותיה בארץ שמרה **למפל** על קשר מכתבים עם בני משפחתה (שהשתקעו לזמן מה בגרמניה), בהם תיארה את התלהבותה מהמולדת החדשה. בין היתר כתבה: **"כשתגיעו ארצה תמצאו כאן מולדת חופשית באמת. אני סבורה שלא אבייש אתכם, ואולי אף תתגאו בהלינקה שלכם יום אחד. אני כבר צופה את הדמעה שתתנוצץ בעיניכם, אך אל תבכו! הראש למעלה, עוד יהיה טוב!"**.

הדסה בבית ספר

ספיר, רחובות

מקור: העמותה להנצחת חללי
חיל הקשר והתקשוב

התגייסות לפלמ"ח

בהיותה בת 17 הצטרפה למפל ל"מחנות העולים" (תנועת נוער חלוצית-ציונית-סוציאליסטית שדגלה בבניית חברה יהודית צודקת, שוויונית החיה בשלום עם שכניה).

הכשרת מעוז, הדסה למפל, למטה

מקור: עמותה להנצחת חללי חיל הקשר והתקשוב

ב־20 בספטמבר 1945 כתבה:

קראתי את יומנה של חנה סנש ז"ל והתרשמתי ממנו מאד. את זה אני מבינה. איזה שירים נהדרים כתבה. אין הרבה אנשים כמוה, או אולי ישנם ואנחנו איננו מכירים אותה?... הייתי רוצה להיות, לפחות, השמינית ממנה וגם לעשות משהו למען יהדות הגולה, אבל זה עדיין איננו בכוחי, אולי פעם, כשאהיה גדולה.

לאחר סיום לימודיה בקיבוץ התגייסה למפל לפלמ"ח. בנובמבר 1946 הצטרפה להכשרת יגור-מעוז, במסגרת פלוגה י', בקיבוץ יגור. במהלך ההכשרה **נתן ניר** נפרד ממנה והיא התכנסה בעצמה והעדיפה לעבוד לבדה בחממת הוורדים. מקיבוץ יגור, הקבוצה – הדסה וחבריה, עברו למעוז חיים וצורפו לפלוגה ד' (גדוד 1 בחטיבת 'יפתח') תחת פיקודו של **רחבעם (גנדי) זאבי**.

בינואר 1948 צורפה למפל ליחידת מלווי שיירות ל**ירושלים**, שכינויים היה הפּוֹרְמָנִים" (כינוי שנולד משלט על דלת יחידת הליווי הירושלמית, שהיה בבניין המוסדות הלאומיים שבו נכתב "שמעון פּוֹרְמָאן" ("איש נסיעות" באידיש) – כלומר, "שמעון העגלון").

לאחר פסח 1948 היא נשלחה לקורס קשריות בתל השומר וכשסיימה אותו הייתה הקשרית בזחל"ם של סרן **יאקי (יעקב) ואג** (שפיקד על פלוגת משוריינים בחטיבה 7).

שיירת אספקה מהשפלה פורצת את המצור ונכנסת לירושלים, 1948
מקור: "תולדות מלחמת הקוממיות"

ברכה שכתבה הדסה על תמונתה לחברתה
מתוך אלבומה של ליה (טהון) אופנבך

הדסה (שניה משמאל) עם חבריה לליווי שיירות לירושלים
מתוך אלבומה של ליה (טהון) אופנבך

הכנות לכיבוש משטרת לטרון

הניסיון הראשון (מבצע בן-נון א') של הפלמ"ח ב-25 במאי 1948 לכבוש את משטרת לטרון נכשל. תוצאות הקרב היו קשות, נהרגו 74 לוחמים ומרבית ההרוגים הושארו בשדה הקרב. משטרת לטרון – שהוחזקה על ידי הלגיון הערבי העבר-ירדני וחסמה את הדרך לירושלים הנצורה – לא נכבשה.

בלילה שבין ה-30 ל-31 במאי, הוחלט לבצע ניסיון שני (מבצע בן-נון ב') לכבוש את משטרת לטרון. חמישה זחל"מים יועדו לפרוץ לחדר המשטרה. החבלנים שצורפו לזחל"מים היו צריכים לפרוץ פתח לתוך המצודה ולאפשר לחיל הרגלים לשטוף פנימה. בראש כוח הזחל"מים עמד סרן **יאקי**, חבר קיבוץ מרחביה. הקשרית במשוריין הזה הייתה הדסה שהתנדבה למשימה למרות האיסור של המג"ד **לסקוב**. הוא קבע שבנות אינן יכולות להשתתף בלחימה, אך הדסה לא ויתרה והיא שכנעה את יאקי לצרפה אליו בקשרית.

**אלחוטאית (ורדה פישר) מפעילה מ"ק-191
במשוריין בדרך לירושלים, 1948**

באדיבות שמואל מיזל, אוצר תמונות הפלמ"ח, ארכיון הפלמ"ח, 5386

**לפני שיצאה לקרב כתבה לאימה ולאחותה:
"שלום לכן. ייתכן שכאשר תגענה ארצה תמצאנה כאן מולדת חופשית
באמת. אני בטוחה שלא אבייש אתכן ואולי אף תתגאינה בהדסה שלכן
יום אחד. אני רואה כי דמעה התנוצצה בעיניכן. אך אל תבכינה.
הראש למעלה! עוד יהיה טוב!"**

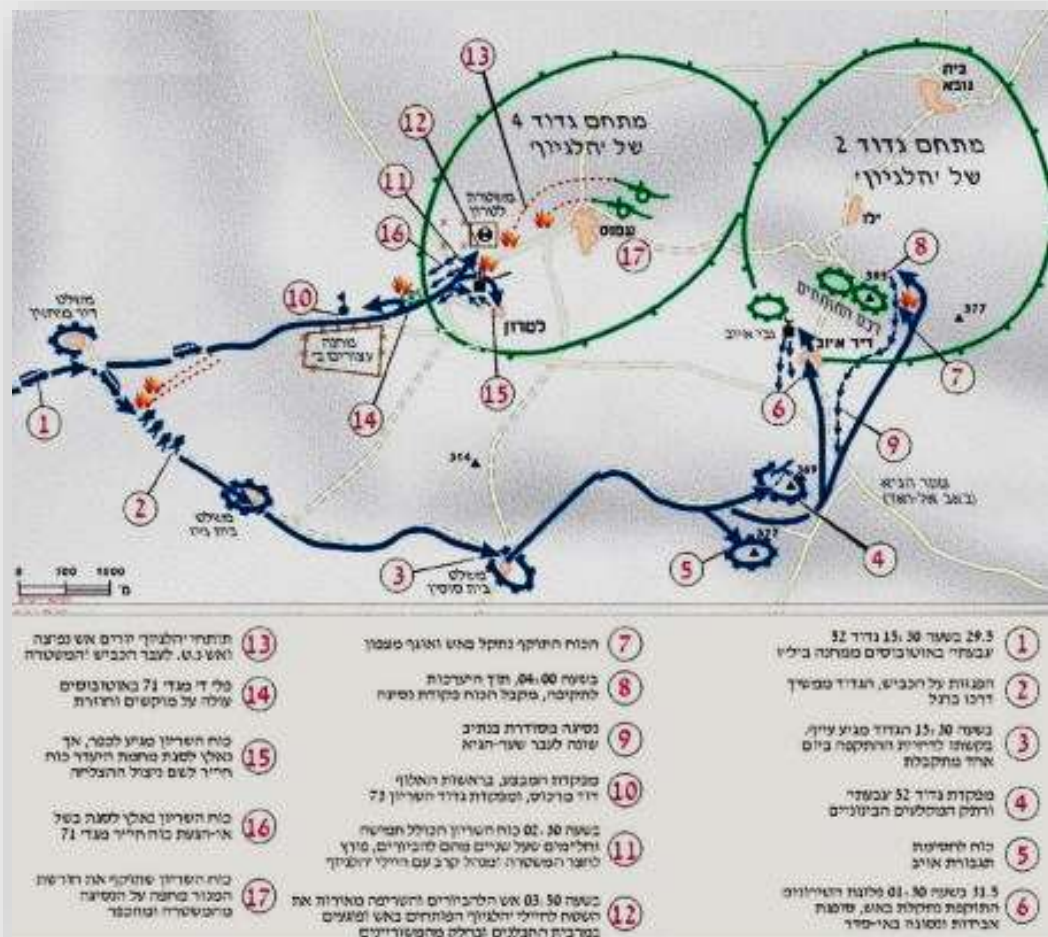
**סיפור קרב מבצע בן-נח א'
באנדרטת חטיבת אלכסנדרוני
בלטרון**

מקור: ישראל פרקר (פרויקט מחוברים למורשת,
מגזין מורשת ארץ)

הקרב האחרון

בלילה שבין ה־30 ל־31 במאי 1948 יצא הגדוד המשוריין 73 בו שירתה למפל להתקפה שמטרתה לכבוש את המצודה בלטרון. הקרב החל סמוך לחצות ואמור היה להסתיים בטרם יאיר היום. כוח הזחל"מים של יאקי הצליח לפרוץ לחצר המשטרה.

אש הלהבירים שנועדה לשתק את אשנבי הירי האירה את החצר וסייעה לאויב להמטיר אש מדויקת על הפורצים ולפגוע בהם אנושות. חיל הרגלים, שהיה צריך להגיע בעקבות הזחל"מים לא הגיע משום מה. כל המשוריינים הוצאו מכלל שימוש, לבד זה שניצב באזור הגדר. מרבית אנשיהם נפצעו.

הדסה בקשר דיווחה כל העת על המתרחש ובאומץ לב כיוונה את אש הסיוע של כוחותינו. היא הודיעה בין היתר על פציעתם של יאקי וסגנו, וכשקיבלה את פקודת הנסיגה, העבירה אותה ליאקי והוא עוד הספיק, לפני מותו, להורות שכל מי שיכול – יציל עצמו. השדר האחרון שלה, על פי עדותו של אחד הלוחמים (עמירם ישפן) היה: **"אלה כנראה הרגעים האחרונים שלנו. לא נשאר פה כמעט אף אחד. מסור דרישת שלום לחבר'ה"**. כשהמשוררין בו הייתה החל לבעור, היא קפצה החוצה והמשיכה לירות במוסקט שלה, תוך

משטרת לטרון

מקור: Bukvoed ויקיפדיה

שהיא מטיחה בירדנים קריאות זעם בערבית וקוראת להם להיכנע. היא נהרגה מאש שנורתה עליה זמן קצר לאחר מכן. קולה של הדסה היה הקול האחרון מחצר משטרת לטרון. אחרי כן נאלם גם הוא. נזרקו רימונים לתוך המשוררין של יאקי וכל אנשי הזחל"מ נהרגו. אז תם הקרב. המבצע הסתיים בכישלון צורב ובקרב נפלו 31 חיילים (שגופותיהם נשארו בשטח), ביניהן אישה אחת, הדסה.

מימין: מיקום כוחות במבצע בן-נון
ב־30 – 31 במאי 1948

מקור: שלמה שמיר, "כל מחיר" – לירושלים, עמ' 335

קבורתה של הדסה למפל

בשיחות עם ירדן (אפריל 1949) על שביתת הנשק, סיפרו קצינים ירדנים לעמיתיהם הישראלים על אישה אחת, שכינו "השדה מלטרון": לדבריהם, אחרי שנהרג מפקד הכוח, נטלה האישה את הפיקוד והמשיכה להסתער על עמדותיהם המבוצרות בבניין הראשי של המצודה, עד שנהרגה גם היא.

מימין:

מסע הלוויה של הדסה

במסגרת הסכם שביתת הנשק הוחזרו שרידי גופות של חללי הקרבות בלטרון, ביניהם גופתה של הדסה למפל וחללים אחרים בקרבות בגבול המזרחי עם ירדן. בכתבה בעיתון 'הארץ' שכתרתה הייתה "גיבורי ירושלים – למנוחתם האחרונה", תוארה הלוויה ההמונית שנערכה ל-228 חללים שהובלו בארונות עץ לבנים ופשוטים, עטופים בדגל המדינה.

מהלך קבורתה של הדסה

מקור: עמותה להנצחת חללי חיל הקשר והתקשוב

מתוך מכתבה האחרון לאמא ואחותה (ירושלים, 4.4.1948)
 תהיו חזקות, אל תדאגו לי. אתן בטח יודעות שהגיעו זמנים קשים
 לארץ הזאת, בעיקר לירושלים. המכתבים שלכן מגיעים אליי בקושי
 וגם מכאן קשה לשלוח מכתבים... מה נשמע אצלכן? מתי תבואו?
 מצד שני, אני מרוצה שאתן לא פה. אז אני יותר שקטה. לי אל תדאגו.
 יהיה לנו עוד טוב. אני בטוחה שכשתבואו תהיה לנו מולדת משלנו
 ויהיה לנו בית משלנו, שחסר לי כל כך הרבה שנים.

תורגם ע"י אחותה סטלה פרוכטר, עמותה להנצחת חללי חיל הקשר והתקשוב

"גבורי ירושלים - למנוחתם האחרונה",

מתוך כתבה ב'הארץ', 18.11.1949

גבורי ירושלים - למנוחתם האחרונה

ההלויה הגדולה ביותר בירושלים מאז. - כיצד בוצעה פעולת
 איסוף הגויות בשדות הקרב, מעבר לקיום והעברתם לישראל

מאת אשר לזר, סופר. הארץ- בירושלים.

כירמייהו הנביא בשעתו. עת ליקט אברים ועצמות של חללי
 עם ישראל לאחר חורבן הבית - כן נלקטו בגבעות ובנאות עצמו-
 תיהם של חללי מלחמת השחרור, חיילי צבא והגנה לישראל שנפלו
 בשדות הקרב. בשטחי ההפקר ובגבולות וכן מעבר לגבולות הנוכחיים
 של מדינת ישראל, ואתמול, בשעה שלש אחרי הצהריים - נסתם הגולל
 על קברות האחים בשיפולי הר הרצל, ממערב לירושלים.

ב-228 ארונות-עץ לבנים ושש-
 טים, עטופים דגלי המדינה, נלקטו
 עצמות חללי גוש עציון, חללי הכפר
 העברי, נוה יעקב, חללי תחנת ה-
 ראדאר וחלק מחללי קרבות לטרון.
 לוק לחללים את הכבוד האחרון. לאורך

רחוב המלך גורג' ניצבו 46 מכוניות-המ-
 שא עם מטעני העגום, ועל כל מכונית הר-
 נח זר אחיד: ירק ופרחי שדה עם כתובת :
 צבא ההגנה לישראל. על גווזרת בית
 הקרן הקיימת לישראל פתח את הטכס
 הרב הצבאי למרחב ירושלים, הרב אלעזרי,
 שקרא מספר שמואל את הפסוק: "הצבי
 ישראל, על במותיך חלל. איך נפלו גבור
 רים לפני בני עווליה".

דבר ממשלת ישראל

הרב א. ת. שאג (צוהנר) חבר הכנסת,
 שבנו דוד היה אחד מל"ה חברי ההגנה
 שנטבחו על ידי כנופיות הערבים בהחישם
 עזרה לגוש עציון הנצור, קרא את פרק
 ע"ט מתהילים, בקול נרגש אך צלול, ואחריו
 (הסוף בעמוד 4)

מקורות:

- **"עליך לבצע את תפקידך בכל מחיר"** – קרבות לטרון וגבורת האלחוטאית הדסה למפל, אל"ם בדימוס דניאל רוזן, 2023, עמותה להנצחת חללי חיל הקשר והתקשוב
- שרי גל, **"פרשת גבורתה של הדסה למפל: מבט נוסף על הנצחת הנופלות בתש"ח"**, בתוך "אשת חיל עבריה; עיונים בשירות נשים מהיישוב העברי במערכת הביטחון", עורך: ניר מן, עלי זית וחרב כרך י' עמודים 131 – 158
- **טוראי הדסה הלינה למפל ז"ל** – עמותה להנצחת חללי חיל הקשר והתקשוב
- ארכיון ציוני מרכזי
- קטעים מיומנה של הדסה למפל לקוחים מספרו של בן-ציון תומר, **אדום ולבן וריח תפוחי הזהב: ילדי טהראן** (הספרייה הציונית, תשל"ב, עמ' 183-227)
- ילדים בשואה – מיזם תיעוד
- [דף זיכרון ללוחמת למפל הדסה הלינה ז"ל, אתר הפלמ"ח](#)

אנו מכבדים את זכויותיהם של בעלי זכויות יוצרים ומשקיעים מאמצים באיתור בעלי זכויות יוצרים לצורך שימוש בחומרים המופיעים באתר. השימוש נעשה על פי סעיף 27א לחוק זכויות יוצרים תשס"ח-2007, ואם לדעתכם נפגעה זכותכם כבעלים של זכויות יוצרים בחומר המופיע באתר זה, הנכם רשאים לפנות באמצעות דואר אלקטרוני לכתובת: info@hamoreshet.org.il בבקשה לחדול מעשיית השימוש ביצירה, וציינו שם מלא ומספר טלפון, וצרפו צילום מסך וקישור לדף הרלוונטי באתר.

הפקה: מתנדבי קבוצת אבני מורשת – תקשורת לנכסי מורשת מוחשית [07/2024]

תחקיר וכתיבה: ד"ר שרה פולק

עיצוב: זאב הררי

